

بررسی تطبیقی معیارهای ارتقای اعضای هیئت علمی در آموزش عالی

حسین محمدی دوستدار^۱، سید عبدالحمید میرحسینی^۲

۱- استادیار، گروه ترویج علم، مرکز تحقیقات سیاست علمی کشور

۲- دانشجوی دکتری آموزش زبان انگلیسی، دانشگاه تربیت مدرس

چکیده

نظام ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها یکی از سازوکارهای عمده حفظ و تقویت کیفیت و کارآمدی فعالیت‌های آموزش عالی و پژوهش در کشور به شمار می‌آید. بر این اساس، و با توجه به در دست تدوین بودن آیین‌نامه‌ی جدید ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها و مراکز آموزشی و پژوهشی کشور، بررسی تطبیقی نظام‌های ارتقای اعضای هیئت علمی در دانشگاه‌های دیگر کشورها به منزله‌ی یکی از گام‌های مقدماتی در تدوین چنین نظامی ضروری به نظر می‌رسد. مطالعه‌ی تطبیقی در این مورد با بررسی نظام ارتقای دانشگاه‌های دیگر کشورها و مقایسه‌ی آن با نظام جدید پیشنهادی برای ارتقای اعضای هیئت علمی در آموزش عالی به سیاست‌گذاران علمی کشور امکان خواهد داد با تحلیل دیدگاه‌های منعکس شده در نظام ارتقای مربوط به دیگر کشورها و با در نظر گرفتن موقعیت آموزش عالی کشورمان، آیین‌نامه‌ی جدید ارتقای اعضای هیئت علمی را به گونه‌ای طراحی و تدوین کنند که فراهم‌کننده‌ی زمینه‌ی ارتقای همه‌جانبه‌ی آموزشی، علمی و تحقیقاتی کشور باشد. مطالعه‌ی حاضر به بررسی تطبیقی معیارهای ارتقای اعضای هیئت علمی در آیین‌نامه‌ی پیشنهادی در مقایسه با معیارهای ارتقای در ۳۵ دانشگاه از کشورهای ترکیه، افریقای جنوبی، ایرلند، لبنان، نیوزیلند، کانادا، آمریکا، انگلستان و استرالیا می‌پردازد. معیارهای مورد بررسی که برگرفته از وبگاه‌های رسمی این دانشگاه‌ها هستند، در زمینه‌های آموزش، پژوهش و خدمات استخراج شده‌اند و سپس به صورت تطبیقی در مقایسه با زمینه‌های مشابه در آیین‌نامه‌ی پیشنهادی ارتقای مورد بحث قرار گرفته‌اند. بر این اساس، پیشنهادهایی برای جامعیت و تعمیق بیشتر معیارهای آیین‌نامه‌ی مورد بحث به ویژه در زمینه‌ی توجه بیشتر به جنبه‌های آموزشی فعالیت‌های اعضای هیئت علمی و مد نظر قرار دادن اثرگذاری فعالیت‌های علمی و پژوهشی در متن جامعه ارائه می‌شود.

کلیدواژگان: آموزش عالی، نظام ارتقا، معیارهای ارتقا، بررسی تطبیقی

۱- مقدمه

نظام‌های ارتقا، مانند مسائل مربوط به تبعیضات جنسیتی در فرایندهای ارتقا [۵]، دلیل بارزی بر اهمیت و گستردگی تحقیقات مربوط به این موضوع در دیگر کشورهاست. با این حال، مسئله‌ی وضعیت استخدامی و شغلی اعضای هیئت علمی در ایران تاکنون موضوع بررسی‌های بسیار معدود و محدودی، آن هم بیشتر از منظر وضعیت پرداخت حقوق و مزایا، بوده است [۶، ۷]. از این رو، وجود مسائل و مشکلات متعدد قابل طرح درباره‌ی معیارهای ارزیابی اعضای هیئت علمی و به طور کلی، نگرش‌ها و رویکردهای عمده‌ی نظام ارتقا کشور چندان نامنتظره نیست.

مروری اولیه بر معیارهای نظام ارتقای اعضای هیئت علمی در نظام آموزش

نظام ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها و مؤسسه‌های آموزش عالی و پژوهشی نقش عمده‌ای در جهت‌دهی فعالیت‌های اعضای هیئت علمی در زمینه‌های مختلف آموزشی و تحقیقاتی ایفا می‌کند و از این رو، از جایگاه خاصی در سیاست‌گذاری آموزش عالی برخوردار است؛ تا جایی که حتی نظام ارتقا را جزئی از تعریف دانشگاه دانسته‌اند [۱]. به همین دلیل، در کشورهای مختلف مطالعات متعددی درباره‌ی جنبه‌های مختلف نظام‌های ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها انجام شده است (برای نمونه [۲، ۳، ۴]).

پرداختن برخی از این مطالعات به جزئیات فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی

صورت متفاوت انجام می‌شود. از این رو، معیارهای ارتقای تنها از بخش مربوط به مراکز آموزشی آیین نامه استخراج شده‌اند و در مؤسسات دیگر کشورها نیز تنها معیارهای دانشگاه‌ها بررسی شده‌است. با این حال، به نظر می‌رسد مباحث مطرح شده در این مطالعه افزون بر دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی، برای بازنگری نظام ارتقای مراکز پژوهشی نیز قابل استناد باشد.

در گام نخست و برای مطالعه تطبیقی در این زمینه، ضروری است نگرش‌ها، رویکردها و سیاست‌هایی که شکل دهنده فرایندهای مربوط به ارتقا هستند، کنکاش شوند. از این رو، معیارهای مطرح شده در مطالعه حاضر، صرف نظر از ساختارها و فرایندهای اجرایی، چگونگی ارزیابی و وزن نسبی معیارها در مرحله سنجش بررسی قرار می‌شوند تا منعکس کننده دیدگاه‌های بنیادین مستتر در تدوین نظام‌های ارتقای دانشگاه‌های مورد مطالعه باشند. طبعاً بحث روندهای اجرایی ارزیابی‌ها در فرایند ارتقا، ارزش نسبی معیارها، تعیین سنج‌های جزئی بر اساس معیارهای مورد نظر و اختصاص امتیاز عددی به معیارها، فراتر از حیطه این مطالعه است. پرداختن به این جنبه‌های آیین نامه نیاز به بررسی دقیق سطوح مختلف معیارها، اهمیت نسبی آنها، تقسیم بندی هدفمند و صحیح معیارها و ارزش گذاری عددی آنها به صورت منطقی دارد که این خود مستلزم بررسی‌های جداگانه‌ای است.

۲- روش شناسی

یکی از نخستین دغدغه‌ها در اجرای مطالعه حاضر مسئله انتخاب کشورها و دانشگاه‌هایی بود که بتوان نظام ارتقای اعضای هیئت علمی در آنها بررسی کرد. به نظر می‌رسد اولین گزینه برای نگاهی تطبیقی، دانشگاه‌های کشورهایی باشند که از سویی از نظر فرهنگی، اجتماعی، تاریخی و اقتصادی به صورت عام و از سوی دیگر از نظر آموزش عالی، تحقیقات و فناوری، به صورت خاص، با ایران قابل قیاس باشند و قرابت یا رقابت خاصی داشته باشند. از سوی دیگر، کشورهای رانیز می‌توان در نظر گرفت که از نظر شرایط عام اجتماعی، فرهنگی، تاریخی و حتی جغرافیایی با کشورمان فاصله دارند، ولی از نظر نوع و گستره فعالیت‌های آموزش عالی، تحقیقات و فناوری تا حدودی قابل قیاس با دانشگاه‌های کشور ما هستند و از این نظر، بررسی معیارهای آنها می‌تواند افق‌هایی را پیش روی بگذارد که شاید در کشورهای گروه نخست منعکس نشده باشد. دسته سوم کشورهای قابل بررسی با نگاهی تطبیقی، کشورهایی‌اند که گذشته از تفاوت فاحش در زمینه‌های تاریخی، فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی از نظر آموزش عالی، تحقیقات و فناوری نیز تفاوت چشمگیری با کشور ما دارند.

۲-۱ اسناد مورد مطالعه

نخستین گام عملی پس از انتخاب و دسته‌بندی کلی کشورهای یاد شده، جست‌وجوی اسناد مربوط به نظام ارتقای اعضای هیئت علمی در دانشگاه‌های این کشورهاست. با توجه به این که منابع مربوط به این زمینه به صورت چاپی و در قالب کتاب، مجله یا سند قابل دستیابی نبودند، تمرکز اصلی برای جست‌وجوی اسناد به صورت اینترنتی قرار گرفت. به این منظور وبگاه‌های

عالی کشورمان، پرس‌های گوناگون را در زمینه پرداختن این معیارها به عمق مسائل مربوط به آموزش عالی، علوم، تحقیقات و فناوری برمی‌انگیزد. به نظر می‌رسد آیین نامه ارتقای مرتبه‌ی اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها و مؤسسه‌های آموزش عالی، پژوهشی و فناوری کشور [۸] - که در این مقاله به اختصار آیین نامه خوانده می‌شود - به جای تمرکز بر ارتقای همه جانبه آموزش، تحقیق و خدمات علمی، فرهنگی و فناوری، بیشتر به سمت کارکردی اداری جهت دهی شده‌است. با وجود این که در سال‌های اخیر تغییراتی در آیین نامه اعمال شده‌است، عمده این تحولات مربوط به جزئیات بوده‌اند و روح حاکم و رویکردهای اصلی آن در نسخه‌های مختلف تحول چندانی نداشته‌است. همانگونه که در مقدمه آیین نامه نسخه آبان ماه ۱۳۸۶ [۸] آمده‌است، ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها و مؤسسه‌های آموزش عالی، پژوهشی و فناوری نشانگر پویایی علمی (ص ۱) است و مؤلفه‌های علمی و میزان تأثیر آنها در ارتقای اعضای هیئت علمی، جهت‌گیری نظام علمی کشور را مشخص می‌کند (ص ۱). افزون بر این، بر اساس متن آیین نامه [۸] تدوین آن با هدف تداوم تحول دانشگاه به سمت دانشگاه تمدن‌ساز و دانشگاه بسترساز و پشتیبان تمدن نوین ایرانی اسلامی و از جمله برای تشویق اجرای طرح‌های پژوهشی رافع نیازهای اساسی جامعه (ص ۱) انجام شده‌است.

بر این اساس، انتظار می‌رود رویکرد آیین نامه در تعیین معیارها نیز به گونه‌ای باشد که در همسو با این اهداف قرار گیرد. با این همه، نگاهی به مجموعه معیارهای مطرح شده در آیین نامه تردیدها و تأملاتی را در هر سه زمینه آموزش، پژوهش و خدمات برمی‌انگیزد. دغدغه وجود چنین مباحث و مسائلی که درباره ارتقای اعضای هیئت علمی در نظام آموزش عالی کشورمان قابل طرح است، نگاهی دقیق‌تر به آیین نامه و دیدگاه‌های ملحوظ در آن راه عنوان ضرورتی عمده مطرح می‌کند. در دست بازنگری بودن آیین نامه، این ضرورت را از اهمیت بیشتری نیز برخوردار می‌کند. در نخستین گام، بررسی مسئله ارتقاد محیط‌های دانشگاهی دیگر کشورها می‌تواند در بسیاری زمینه‌ها راهنمای سیاست‌گذاران آموزشی و پژوهشی کشور باشد و ای بسا نگاهی تطبیقی، که در دیگر کشورها به آن توجه شده‌است [۹]، در کشور ما نیز افق‌های جدیدی را پیش روی سیاست‌گذاران بگشاید.

واضح است که روش‌ها و معیارهای مورد استفاده دانشگاه‌های دیگر کشورها به، عنوان الگوی قطعی نیستند و از این روش‌ها و معیارها تنها در حد تجربیات دیگر سیاست‌گذاران استفاده خواهد شد و شاید بسیاری از ایرادات وارد به معیارهای آیین نامه، در مورد معیارهای ارتقای کشورهای دیگر نیز مطرح باشد. با این همه، می‌توان انتظار داشت که دیدگاه‌های متفاوتی در آن معیارها یافت شود که سیاست‌گذاران را نسبت به در نظر گرفتن زوایای مغفول مانده نظام آموزش عالی و علوم، تحقیقات و فناوری کشور در معیارهای ارتقا توجه دهد.

آیین نامه دربرگیرنده معیارهای ارتقای اعضای هیئت علمی، هم در دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی و هم در مراکز پژوهشی، است. البته اصول معیارهای مورد توجه برای هر دو نوع این مؤسسات یکی است و تنها ارزش گذاری و اختصاص امتیاز عددی برای مؤسسات آموزشی و پژوهشی به

تحقیقات و فناوری؛ وجود رقابت بین دانشگاه‌های ترکیه و ایران؛ همکاری علمی و فناوری دو کشور در آیسسک^۱ و (سازمان علمی فرهنگی سازمان کنفرانس اسلامی)؛ رقابت دو کشور در رتبه‌بندی دانشگاه‌های جهان اسلام و اهمیت خاص ترکیه در زمینه دستیابی به هدف پیشتازی علمی و فرهنگی در منطقه براساس سند چشم‌انداز بیست ساله جمهوری اسلامی. از این رو، به دانشگاه‌های کشور ترکیه به منزله مرجع تطبیقی منحصر به فردی مورد توجه شد تا معیارهای ارتقای نظام آموزش عالی کشورمان بطور خاص با معیارهای دانشگاه‌های این کشور مقایسه دقیق شود. دانشگاه‌های کشور لبنان در گروه کشورهای گروه یک، که در ادامه معرفی می‌شوند، قرار داده می‌شوند. در جست‌وجوی اسناد دانشگاه‌های ترکیه اسناد مربوط به ارتقا در شماری از دانشگاه‌ها یافت شد که از این تعداد، تنها اسناد دو دانشگاه قابل استفاده بود. اسامی دانشگاه‌ها و عناوین اسناد مربوط به کشور ترکیه که در این مطالعه به آنها استناد شده، در جدول ۱ آمده است. با توجه به بررسی اولیه معیارهای این دو دانشگاه در بخش‌های آموزش، پژوهش و خدمات روند یکسانی مشاهده شد که از این رو، معیارهای این دو دانشگاه در مجموع به عنوان مجموعه معیارهای نظام ارتقای دانشگاه‌های ترکیه در این بررسی تطبیقی استفاده شد.

رسمی دانشگاه‌های کشورهای مختلف منابع اصلی جست‌وجوی اسنادرا شکل می‌دادند.

۱-۲- اسناد دانشگاه‌های منتخب کشور ترکیه

جست‌وجوی اولیه برای یافتن وبگاه‌های دانشگاه‌های کشورهایی که هم دارای شباهت عام و هم شباهت خاص آموزشی، علمی، تحقیقی و فناوری با ایران باشند، بر کشورهای ترکیه، لبنان، پاکستان، عربستان، مصر، مالزی، اندونزی، ازبکستان، قزاقستان، کویت و امارات متمرکز شد. اما این جست‌وجو با این مشکل مواجه شد که تقریباً در هیچ‌یک از این کشورها سند قابل توجهی مربوط به نظام ارتقای اعضای هیئت علمی در پایگاه اینترنتی دانشگاه‌ها یافت نشد یا اینکه اصولاً وبگاه‌های دانشگاهی قابل استفاده به دست نیامد. تنها وبگاه‌های دانشگاه‌های معدودی از کشورهای ترکیه و لبنان اسناد قابل تأملی را در زمینه نظام ارتقای اعضای هیئت علمی در دسترس قرار داده بودند.

در این میان دلایلی چند باعث اهمیت خاص ترکیه از نظر تطبیقی می‌شد که این کشور را از لبنان متمایز می‌کرد. عمده این دلایل عبارت‌اند از نقش خاص ترکیه در بین کشورهای سازمان کنفرانس اسلامی از نظر آموزش عالی، علوم،

جدول ۱- فهرست اسناد مورد بررسی دانشگاه‌های منتخب کشور ترکیه

عنوان اسناد مورد بررسی	دانشگاه
معیارهای استخدام و ارزیابی استادان	دانشگاه صنعتی خاورمیانه ^۲
گزارش خودارزیابی (بخش اصول ارتقا و استخدام)	دانشگاه آنکارا ^۳

۱-۲- اسناد دانشگاه‌های منتخب کشورهای گروه یک

به منظور بررسی تطبیقی مورد نظر در مطالعه حاضر کشورهای رامیتوان در نظر گرفت که از نظر سطح آموزش عالی و فعالیت‌های علمی، تحقیقاتی و فناوری با کشور ما تقریباً همسطح‌اند. در جست‌وجوی اسناد مربوط به نظام ارتقای چنین کشورهایی، جست‌وجوی اولیه به دنبال اسناد کشورهای هم‌چون برزیل، هند، ایرلند، آفریقای جنوبی، نیوزیلند، هنگ کنگ، سنگاپور، تایلند، چین، روسیه، کره جنوبی، نیجریه و مکزیک انجام شد. از بین اسناد یافت شده مربوط به دانشگاه‌های این کشورها، در نهایت نظام ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌های کشورهای آفریقای جنوبی، ایرلند و نیوزیلند به همراه دانشگاه‌های لبنان مجموعه‌ای عنوان کشورهای گروه یک برای بررسی برگزیده شدند. اسامی ۱۳ دانشگاه این کشورها که به اسناد آنها در این مطالعه استناد شده، به همراه عناوین اسناد مربوط در جدول دو آمده است.

۱-۲-۳ اسناد دانشگاه‌های منتخب کشورهای گروه ۲

با نگاهی تطبیقی و با توجه به سطح فعالیت‌های آموزش عالی، علم و فناوری، کشورهایی هستند که به دلیل تفاوت‌های فاحش با کشورمان در زمینه این فعالیت‌ها از کشورهای گروه یک قابل تفکیک‌اند. چنین کشورهایی هم از نظر ویژگی‌های اقتصادی، اجتماعی و هم از بعد شاخص‌های علمی، تحقیقاتی و فناوری در حدی متمایز‌اند که ارزش بررسی تطبیقی مجزا داشته باشند. یافتن اسناد نظام ارتقای اعضای هیئت علمی کشورهایی با این ویژگی‌ها با سهولت بیشتری انجام شد. وبگاه‌های دانشگاه‌های کشورهای متعددی از جمله کشورهای آلمان، فرانسه، ایتالیا، انگلستان، آمریکا، کانادا، ژاپن، سوئد و استرالیا جست‌وجو شد و اسناد متعددی به دست آمد که شمار نسبتاً زیادی از اسناد به دلایل مختلف پس از بررسی کنار گذاشته شدند و نهایتاً ۲۰ دانشگاه از چهار کشور کانادا، آمریکا، انگلستان و استرالیا، در مجموع به عنوان کشورهای گروه دو برای بررسی انتخاب شدند. نام این دانشگاه‌ها به همراه عناوین اسناد مربوط در جدول ۳ آمده است.

1 ISESCO
2 Middle East Technological University
3 Ankara University

جدول ۲- فهرست اسناد مورد بررسی دانشگاه‌های منتخب کشورهای گروه یک

کشور	دانشگاه	عنوان اسناد مورد بررسی
آفریقای جنوبی	دانشگاه کیپ تون ^۱	روش های ارتقا در سال ۲۰۰۵
	دانشگاه رودز ^۲	روش ها و معیارهای اعمال ارتقای فردی برای اعضای هیئت علمی و تحقیقاتی
	دانشگاه کیپ غربی ^۳	راهنمای مدیریت عملکرد برای اعضای هیئت علمی
	دانشگاه صنعتی وال ^۴	معیارهای استخدام و ارتقای برای سمت های علمی و فنی در دانشکده ها
ایرلند	کالج دانشگاهی دوبلین ^۵	برنامه ارتقای داخلی
	دانشگاه ملی ایرلند ^۶	معیارهای ارتقا به سطوح بالاتر
	دانشگاه لیمریک ^۷	سیاست ها و روش های ارتقای اعضای هیئت علمی
	کالج دانشگاهی کرک ^۸	برنامه ارتقای دانشگاهی
لبنان	دانشگاه آمریکایی بیروت ^۹	مجموعه سیاست ها و روش های جاری (بخش استخدام و ارتقای دانشگاهی)
	دانشگاه بالاماند ^{۱۰}	استخدام و ارتقا در دانشگاه
	دانشگاه لبنانی آمریکایی ^{۱۱}	کتابچه اعضای هیئت علمی (بخش اطلاعات ارتقای اعضای هیئت علمی)
نیوزیلند	دانشگاه اوتاگو ^{۱۲}	معیارهای حرفه ای برای استخدام و ارتقا
	دانشگاه مسی ^{۱۳}	کتابچه ارتقای دانشگاهی ۲۰۰۷

جدول ۳- فهرست اسناد مورد بررسی دانشگاه‌های منتخب کشورهای گروه دو

کشور	دانشگاه	عنوان اسناد مورد بررسی
کانادا	دانشگاه تورنتو ^{۱۴}	سیاست ها و روش های استخدام دانشگاهی (بخش ارتقا)
	دانشگاه بریتیش کلمبیا ^{۱۵}	توافق نامه استخدام اعضای هیئت علمی (بخش معیارهای استخدام، استخدام قطعی و ارتقا)
	دانشگاه مینتویا ^{۱۶}	روش ها و معیارهای استخدام قطعی اعضای هیئت علمی (بخش ارتقا)
	دانشگاه سایمون فریزر ^{۱۷}	معیارهای استخدام، تجدید قرارداد، استخدام قطعی، ارتقا و بازنگری پرداخت
	دانشگاه یورک ^{۱۸}	راهنمای استخدام قطعی و ارتقا
امریکا	دانشگاه برکلی ^{۱۹}	استخدام و ارتقا
	دانشگاه کرنل ^{۲۰}	راهنمای رؤسای گروه های آموزشی در زمینه پیشنهاد های ارتقا
	دانشگاه میشیگان ^{۲۱}	معیارهای استخدام و ارتقای اعضای هیئت علمی آموزشی
	دانشگاه آیو و ^{۲۲}	استخدام قطعی (بخش معیارهای ارتقا)
انگلستان	دانشگاه کارولینای جنوبی ^{۲۳}	معیارهای استخدام قطعی و ارتقا
	دانشگاه کمبریج ^{۲۴}	راهنما و روش های ارتقای دانشگاهی عالی
	کالج دانشگاهی لندن ^{۲۵}	روش های ارتقای اعضای هیئت علمی
	دانشگاه منچستر ^{۲۶}	سیاست ها و روش ها (بخش سیاست ها و معیارهای ارتقا)
	دانشگاه لنکستر ^{۲۷}	معیارهای ارتقا اعضای هیئت علمی
استرالیا	دانشگاه سری ^{۲۸}	روش های ارتقای اعضای هیئت علمی
	دانشگاه ملی استرالیا ^{۲۹}	سیاست ارتقا دانشگاهی
	دانشگاه ملبورن ^{۳۰}	راهنمای معیارهای ارتقای دانشگاهی
	دانشگاه کوئینزلند ^{۳۱}	ارتقای اعضای هیئت علمی
	دانشگاه استرالیای غربی ^{۳۲}	معیارهای ارتقای اعضای هیئت علمی
	دانشگاه آدلاید ^{۳۳}	سیاست های ارتقای اعضای هیئت علمی

1 University of Cape Town
2 Rhodes University
3 University of the Western Cape
4 Vaal University of Technology
5 University College Dublin
6 National University of Ireland
7 University of Limerick
8 University College Cork

9 American University of Beirut
10 University of Balamand
11 Lebanese American University
12 University of Otago
13 Messey University
14 University of Toronto
15 University of British Columbia
16 University of Manitoba

17 Simon Fraser University
18 York University
19 University of California Berkeley
20 Cornell University
21 University of Michigan
22 University of Iowa
23 University of South Carolina
24 University of Cambridge
25 University College London

26 University of Manchester
27 Lancaster University
28 University of Surrey
29 Australian National University
30 University of Melbourne
31 University of Queensland
32 University of Western Australia
33 University of Adelaide

۲-۲ استخراج معیارها

فعالیت‌های اعضای هیئت علمی تنظیم می‌شوند و فعالیت‌های مطلوب را به تصویر می‌کشند، معیارهای استخراج‌شده را می‌توان معرف نگرش سیاست‌گذاران به آموزش عالی، علوم، تحقیقات، فناوری و خدمات علمی-فرهنگی دانست. این امر خود اهداف مورد نظر نظام آموزش عالی، تحقیقات و فناوری دانشگاه‌ها و مراکز تحقیقاتی کشورها را نشان می‌دهد و می‌تواند برای سیاست‌گذاران کشورمان در بردارنده‌ی نکات قابل تأملی باشد که در ادامه به آنها پرداخته خواهد شد.

۳- یافته‌ها

۳-۱ معیارهای آموزشی

آنچه در نگاه نخست به معیارهای آموزشی ارتقا جلب توجه می‌کند تفاوت چشمگیری تعداد معیارهاست. در آیین‌نامه کشورمان، تنها سه معیار کیفیت تدریس (بر اساس نظر خواهی از دانشجویان)، کمیت تدریس و راهنمایی پروژه‌های دوره کارشناسی معیارهای آموزشی ارتقا در نظر گرفته شده‌اند. در حالی که در دانشگاه‌های ترکیه ۱۴ معیار آموزشی (جدول ۴)، در دانشگاه‌های کشورهای گروه یک تعداد ۶۳ معیار و در گروه دو تعداد ۷۶ معیار لحاظ شده است.

هر چند معیارهای آموزشی نظام ارتقا در دانشگاه‌های ترکیه نیز دارای ضعفهای مشهودی است و فاصله بسیاری با جامع‌نگری در امر ارزیابی فعالیت‌های آموزشی دارد، در مقایسه با آیین‌نامه نگاه عمیق‌تر و معیارهای قابل توجه‌تری را در مقوله آموزش منعکس می‌کند. آنچه معیارهای آموزشی نظام ارتقای دانشگاه‌های ترکیه به سیاست‌گذاران نظام ارتقای آموزش عالی کشورمان و به طور عام، به سیاست‌گذاران آموزش عالی یادآوری می‌کند، این است که فعالیت‌های آموزشی اعضای هیئت علمی را می‌توان به سوی ایجاد ابتکار عمل در خلق فرصت‌های آموزشی نوین و فراتر از فعالیت‌های فردی، برای ارتقای فعالیت‌های آموزشی دانشگاه، به مثابه مجموعه‌ای منسجم، متحد و هدفمند ارزیابی و جهت‌دهی کرد.

اسناد نظام ارتقای ۳۵ دانشگاه مورد بررسی از جنبه‌های متفاوتی تفاوت‌های بسیار زیادی دارند. برخی از اسناد به توضیحات کلی بسنده کرده‌اند؛ در حالی که برخی از آنها جزئیات معیارهای مورد نظر را نیز ارائه کرده‌اند. در بعضی از اسناد معیارها در قالب جدول و مورد به مورد آورده شده‌اند؛ شماری دیگر توضیحات مربوط به معیارها در متن عرضه شده است. تعدادی از اسناد معیارهای ارتقا را به صورت عمومی مطرح کرده‌اند، ولی گروهی از آنها معیارهای تفکیکی برای ارتقا در سطوح مختلف مشخص کرده‌اند؛ در تعدادی از اسناد معیارهای ارتقای و معیارهای استخدام به صورت مشترک آمده، اما در بعضی از آنها از معیارهای مختص ارتقای یاد شده است. و سرانجام در برخی موارد توضیحاتی کلی درباره معیارها عرضه شده، در حالی که در بعضی دیگر جزئیات ارزش‌گذاری و امتیاز عددی آنها نیز آمده است.

تقسیم‌بندی معیارها نیز همگی بر اساس سه بخش آموزش، تحقیقات و خدمات انجام نشده است، هر چند که بیشتر اسناد حاوی این سه بخش‌اند. از این رو، در برخی موارد معیارهای پراکنده استخراج شده و در قالب این سه بخش تقسیم‌بندی شده‌اند. از مجموع این مجموعه متنوع از اسناد معیارهای مورد نظر نظام‌های ارتقای دانشگاه‌های مورد نظر بدون در نظر گرفتن سطوح مختلف، ارزش‌گذاری و امتیاز دهی عددی استخراج شدند.

علی‌رغم تفاوت‌های بسیار در نحوه تنظیم اسناد، اکثر معیارها در همه اسناد دانشگاه‌های یک کشور و گروهی که کشور مورد نظر در آن قرار گرفته است، وجود داشتند و معیارهای معدودی به طور اختصاصی تنها در دانشگاه‌های خاص یا دانشگاه‌های کشوری خاص آمده بودند. از این رو و به دلیل توزیع متوازن معیارها در اسناد ارتقای دانشگاه‌های هر کشور و مجموعه دانشگاه‌های کشورهای هر گروه، که نشان‌دهنده روندی واحد است، معیارهای مجموعه دانشگاه‌های کشورهای هر گروه به عنوان مجموعه‌ای واحد در نظر گرفته شد. با توجه به این که معیارها با هدف جهت‌دهی

جدول ۴- معیارهای آموزشی دانشگاه‌های ایران و ترکیه

ردیف	معیار	ایران	ترکیه
۱-۴	کیفیت تدریس بر اساس نظر خواهی از دانشجویان	✓	✓
۲-۴	کمیت تدریس در مقاطع مختلف	✓	✓
۳-۴	راهنمایی پروژه دوره کارشناسی	✓	✓
۴-۴	راهنمایی یا مشاوره پایان‌نامه‌ها و رساله‌ها	✓	✓
۵-۴	تدوین دوره درسی کاملاً جدید (نظری یا آزمایشگاهی)	✓	✓
۶-۴	تدوین دوره درسی آزمایشگاهی به همراه تدوین برنامه‌های آزمایشگاهی آن	✓	✓
۷-۴	ایجاد رشته دانشگاهی جدید	✓	✓
۸-۴	ایجاد گرایش‌های درسی جدید	✓	✓
۹-۴	ایجاد آزمایشگاه	✓	✓
۱۰-۴	مشارکت در پیشبرد برنامه درسی گروه	✓	✓
۱۱-۴	اختصاص برنامه زمانی منظم برای ملاقات دانشجویان و در دسترس بودن برای مشاوره	✓	✓
۱۲-۴	در دسترس بودن برای هماهنگی با همکاران به منظور فعالیت‌های آموزشی و تحقیقی	✓	✓
۱۳-۴	ابراز علاقه به فعالیت برای ارتقای سطح علمی و آموزشی خود	✓	✓
۱۴-۴	ارائه مطالب درسی در سطحی فراتر از انتقال صرف دانسته‌ها و تلاش برای ایجاد محیط یادگیری‌ای که دانشجویان در آن به ارزیابی، تفکر و استدلال مستقل تشویق شوند	✓	✓
۱۵-۴	رفتار عادلانه با دانشجویان و احترام به علائق و زمینه‌های فکری آنان	✓	✓

علمی فعالیتی آموزشی است که به همان اندازه که بتوانایی علمی افراد در ارتباط است، به همان میزان با مسئله آموزش و یادگیری پیوند نزدیک دارد. از اینرو، آشنایی با اصول آموزش و یادگیری که در معیارهای آموزشی ارتقای دانشگاه‌های کشورهای گروه یک به آن پرداخته شده است، می‌تواند یکی از معیارهای آموزشی عمده آیین نامه را شکل دهد. این امر مستقیماً در فعالیت‌های آموزشی اساتید و در نتیجه، کیفیت یادگیری حاصل از این فعالیت‌ها اثرگذار خواهد بود. یکی از معیارهای آموزشی ارتقای دانشگاه‌های کشورهای گروه یک که در همین زمینه تنظیم شده است و می‌تواند مدنظر سیاست‌گذاران نظام ارتقای اعضای هیئت علمی کشور قرار گیرد، تحقیق در این حوزه و ارائه آثاری مربوط به آموزش و یادگیری مباحث علمی در حیطه تخصصی خود است.

معیارهای آموزشی دانشگاه‌های کشورهای گروه دو به ظاهر همانند معیارهای آموزشی دانشگاه‌های گروه یک هستند اما با نگاهی دقیق‌تر می‌توان دریافت که نوع دیدگاه آموزشی و یادگیری مستتر در این معیارها تفاوتی اساسی با معیارهای آموزشی دانشگاه‌های گروه یک و طبعاً با معیارهای آموزشی دانشگاه‌های ترکیه و آیین نامه دارد. رویکرد کیفی معیارهای دانشگاه‌های این گروه، نکات قابل تأمل بسیاری را برای سیاست‌گذاران نظام ارتقا دربردارد. لحاظ کردن این نکات در آیین نامه باعث تعمیق بیشتر معیارهای آموزشی آیین نامه و در نتیجه، ارتقای وضعیت آموزشی دانشگاه‌های کشور خواهد شد. نکات برجسته معیارهای آموزشی گروه دو شامل موارد زیر است:

- توجه به سطح دانش، توانایی‌ها، نیازها، مشکلات خاص و به طور کلی، پیش‌زمینه‌های دانشجویان؛
 - در نظر گرفتن تنوع فرهنگی در آموزش؛
 - همخوانی اهداف آموزشی، روش‌های تدریس، و روش‌های ارزشیابی؛
 - استفاده از فرصت‌های فراهم شده توسط فناوری‌های جدید با درک این نکته که فناوری در خدمت اهداف آموزشی است و نه جهت دهنده آن؛
 - تشخیص مسئولیت‌رأه‌نما در ارائه به موقع و مناسب راهنمایی در همه زمینه‌های علمی و اجرایی مربوط به تحقیق؛
 - میزان نقش مواد آموزشی تولید شده در بهبود و ایجاد تحول در آموزش درس مورد نظر؛
 - استفاده از مواد آموزشی تولید شده در گروه‌های آموزشی و یادانگسگاه‌های دیگر؛
 - نقد و بررسی قرار شدن مواد آموزشی تهیه شده از سوی دیگران؛
 - موفقیت در کسب حمایت مالی برای تدوین یا انتشار مواد آموزشی؛
 - همکاری در جذب دانشجویان تحصیلات تکمیلی به عنوان کمک مدرس؛
 - نتایج ابراز نظر داوران مستقل در سطح ملی و بین‌المللی درباره فعالیت‌های آموزشی فرد؛
 - ایجاد و گسترش شبکه‌های ارتباطی مربوط به آموزش با دیگر مؤسسات آموزشی؛
 - انجام فعالیت‌های آموزشی با درآمدهای بالایی مستمر برای گروه آموزشی؛
 - کمک غیر رسمی به دانشجویان در تدوین پایان‌نامه‌ها؛
 - نتایج ابراز نظر اعضای دانشجویی کمیته ارتقا؛
 - تقویت استقلال فکری و قدرت استدلال دانشجویان.
- تقویت استقلال فکری و قدرت استدلال دانشجویان که در معیارهای آموزشی

در مقایسه با معیارهای آموزشی معدود و محدود آیین نامه و همچنین، در سنجش با معیارهای آموزشی دانشگاه‌های ترکیه، دانشگاه‌های کشورهای گروه یک توجه خاصی به جنبه آموزشی ارتقای اعضای هیئت علمی دارند که این امر حاکی از اهمیت و جایگاه مقوله آموزش در نظام آموزش عالی این کشورهاست. در مجموعه معیارهای آموزشی ارتقای دانشگاه‌های کشورهای گروه یک که از نظر کمی تفاوت فاحشی با تعداد معیارهای آموزشی آیین نامه و حتی تعداد معیارهای دانشگاه‌های ترکیه دارد، تنوع و گستردگی چشم‌گیر معیارها برای سیاست‌گذاران در بر دارنده نکات قابل تأمل بسیاری است. موارد زیر معرف رؤس زمینه‌های قابل تأمل بازتاب یافته در این معیارهاست:

- روزآمدی روش و محتوای تدریس بر اساس پژوهش؛
- ایجاد فضای مشوق برای مشارکت فعال و یادگیری مستقل و مسئولانه دانشجویان؛
- برنامه‌ریزی و مشارکت در فعالیت‌های مختلف برای ارزیابی و ارتقای فعالیت‌های آموزشی خود؛
- آشنایی با اصول آموزش و یادگیری و تحقیق و ارائه آثار در این زمینه؛
- نوآوری و استفاده بهینه از فرصت‌ها، روش‌ها و ابزارهای متنوع برای افزایش کیفیت یادگیری؛
- همکاری با دیگر اعضای هیئت علمی در زمینه‌های مربوط به فعالیت‌های آموزشی؛
- نوآوری و استفاده مؤثر از روش‌ها و ابزارهای ارزشیابی در به منظور بهبود کیفیت آموزشی و ارتقای یادگیری؛
- ایفای نقش در تدوین سیاست‌ها و برنامه‌های آموزشی و ارزشیابی در سطح ملی؛
- ایجاد فضای اجتماعی و ارتباطی مشوق و تفاهمی برای مشارکت و همیاری دانشجویان با نیازها، علائق، توانایی‌ها و مشکلات متفاوت در فعالیت‌های آموزشی؛
- برگزیده شدن توسط مراجع خارج از دانشگاه در زمینه‌های مختلف فعالیت‌های آموزشی؛

- مشارکت در فرایندهای پذیرش دانشجو در دانشگاه؛
 - گستردگی و تنوع فعالیت‌های آموزشی؛
 - توجه به جنبه‌های اخلاقی مطالب درسی.
- روزآمدی روش و محتوای تدریس، مبتنی بودن آموزش بر پژوهش و آشنایی با اصول آموزش و یادگیری در حیطه‌های تخصصی مربوط، از نکات عمده‌ای است که معیارهای آموزشی ارتقای دانشگاه‌های کشورهای گروه یک لزوم لحاظ کردن آن را در معیارهای آموزشی آیین نامه را یادآور می‌شود. استفاده از یافته‌های نوین تحقیقاتی و بازنگری مستمر برنامه‌های درسی و مطالب آموزشی مورد استفاده استادان از دستاوردهای بارز و ملموس به کارگیری این معیارها در نظام ارتقای کشور است. در صورتی که چنین هدفی به واسطه آیین نامه ارتقا در افق دید اعضای هیئت علمی قرار گیرد، پویایی جریان آموزش و در نتیجه ارتقای سطح علمی و بهبود زندگی اجتماعی جامعه را در پی خواهد داشت.

دیگر مسئله تأمل‌پذیر در این زمینه این است که معمولاً عضویت در هیئت علمی در دانشگاه‌های کشورمان متکی به توانایی‌های علمی و تحقیقاتی در رشته‌های خاص است. نکته‌ای که شاید در این بین از آن غفلت شده، این است که عضویت در هیئت

نظام ارتقا دانشگاه‌های کشورهای این گروه لحاظ شده است، از مزیت‌های برجسته معیارهای این گروه است. در همین راستا زمینه‌هایی مانند در نظر گرفتن تنوع فرهنگی در آموزش، انجام مسئولانه و دلسوزانه در زمینه‌های علمی و اجرایی تحقیقات دانشجویان و همکاری در جذب دانشجویان تحصیلات تکمیلی به عنوان کمک مدرس از دیگر مواردی است که نشان دهنده جهت‌گیری نظام ارتقای دانشگاه‌های این کشورها با هدف سوق دادن استادان به سمتی است که دانشجویان و فعالیت‌های یادگیری آنها را محور فعالیت‌های آموزشی خود قرار دهند. از معیارهای جالب توجه مربوط به این نکته، در مجموعه معیارهای این گروه، کمک غیر رسمی به دانشجویان در تدوین پایان‌نامه هاست.

آن دسته از فعالیت‌های آموزشی که دارای اثربخشی فراتر از سطح دانشگاه باشد - مانند تولید مواد آموزشی که در گروه‌های آموزشی یا دانشگاه‌های دیگر مورد استفاده یا نقد و بررسی قرار گیرند و ایجاد و گسترش شبکه‌های ارتباطی آموزشی با دیگر مؤسسات - نیز می‌تواند برای سیاست‌گذاران نظام ارتقا در وضع معیارهایی که باعث گسترش حیطه فعالیت‌های آموزشی استادان می‌شود، راهگشا باشد. چنین گسترشی باعث خروج دانشگاه‌ها از محدوده فعالیت‌های درون‌دانشگاهی و ورود به همکاری‌های گسترده‌تر می‌شود که این امر خود به ارتقای یادگیری به شکل‌های گوناگون و استفاده متقابل دانشگاه‌ها از توانمندی‌های یکدیگر می‌انجامد.

۳-۲ معیارهای پژوهشی

به نظر می‌رسد در محث پژوهش فاصله معیارهای آیین‌نامه با معیارهای دانشگاه‌های دیگر کشورها به اندازه حوزه آموزش چشمگیر و عمیق نیست (جدول ۵). با این حال همه معیارهای مورد توجه دانشگاه‌های ترکیه نکاتی چند را به سیاست‌گذاران آیین‌نامه ارتقا یادآوری می‌شود. نکته نخست مربوط به در نظر گرفتن آثار داوری نشده، شفاهی و غیر تحقیقی است. چنین آثاری با این که از نظر علمی و پژوهشی چندان مهم به نظر نمی‌رسند، ولی در صورتی که چنین معیارهایی را کمیته‌های کاملاً تخصصی و با تکیه بر مستندات کیفی و دقیق بررسی کنند می‌توانند به شاخص‌های قابل اتکایی برای ارزیابی توانایی پژوهشی اعضای هیئت علمی بدل شوند. چنین امری موجب می‌شود که ارزیابی آثار تحقیقی صرفاً مبتنی بر آرای داوران و سردبیران مجلات تخصصی نباشد. در چنین حالتی ارزش تحقیقات را می‌توان با در نظر گرفتن نیازها و فضای علمی تحقیقاتی جامعه تعیین کرد، هر چند که این تحقیقات در مجلات داوری شده و به صورت رسمی منتشر نشده باشد.

مورد استناد قرار گرفتن توسط دیگر محققان از دیگر معیارهایی است که معیارهای ارتقای ترکیه به آن اشاره می‌کند. هر چند این معیار ممکن است به تنهایی شاخص ارزشمندی به شمار نیاید، ولی در صورتی که در کنار دیگر معیارها آورده شود، می‌تواند از برخی جنبه‌ها نشانگر ارزشمندی و قابل استفاده بودن تحقیقات و آثار منتشر شده اعضای هیئت علمی باشد. به علاوه، دریافت بودجه‌های تحقیقی از خارج از دانشگاه را نیز می‌توان معیار دیگری دانست که لحاظ کردن آن در زمره معیارهای پژوهشی ارتقای اعضای هیئت علمی را به این سو سوق می‌دهد که از توان تحقیقاتی خود در محیط‌هایی فراتر از محدوده دانشگاهی استفاده کنند.

نظام ارتقای دانشگاه‌های کشورهای این گروه یک گامی فراتر از معیارهای پژوهشی مطرح شده در آیین‌نامه و همچنین معیارهای دانشگاه‌های ترکیه می‌گذارند و مجموعه

- پیوستگی و جهت‌دار بودن فعالیت‌های تحقیقی؛
 - همکاری‌های تحقیقاتی مختلف با دیگر اعضای هیئت علمی؛
 - انجام فعالیت‌ها و ارائه آثار هنری یا حرفه‌ای
 - ارائه آثار در قالب‌های رایانه‌ای و چندرسانه‌ای
 - پویایی، نوآوری و روزآمدی در روش‌ها و زمینه‌های موضوعی تحقیقات؛
 - مطرح بودن به عنوان صاحب‌نظر و ارائه آثاری که مورد استفاده گسترده قرار گیرد؛
 - دعوت شدن به عنوان سخنران مدعو در کنفرانس‌ها؛
 - همکاری‌های تحقیقاتی بین‌سازمانی؛
 - انجام فعالیت‌های ارتقای شخصی مانند فرصت مطالعاتی؛
 - رعایت جنبه‌های اخلاقی تحقیق.
- از نکات جالب توجه این معیارها که سیاست‌گذاران نظام ارتقای کشورمان را به تأملی جامع‌نگرانه در وضع معیارها توجه می‌دهد، عبارت است از تأکید بر پیوستگی و جهت‌دار بودن فعالیت‌های تحقیقی. این امر سبب می‌شود که اعضای هیئت علمی به جای تمرکز صرف بر انتشار آثار مکتوب و افزایش کمی شمار مقالات که گاهی ممکن است به پراکنده‌کاری بینجامد، دغدغه علمی خاصی را پیگیری کنند که می‌تواند مشکل‌گشای برخی مسائل مربوط به حیطه علمی خود در جامعه باشد.
- معیارهای پژوهشی دانشگاه‌های کشورهای گروه دو هر چند نسبت به گروه یک در بر دارنده نکته قابل تأمل چشمگیری نیستند، با این همه از دو جنبه برای وضع معیارهای ارتقا حائز اهمیت‌اند. در نظر گرفتن ایجاد تحول و پیشبرد رشته علمی و همچنین، مشارکت در وضع سیاست‌های تحقیقی به عنوان معیارهای پژوهشی ارتقا، توجه اعضای هیئت علمی را به مسئولیت‌های پژوهشی خود در سطوح کلان معطوف می‌دارد. علاوه بر این، لحاظ کردن بررسی کیفی تعداد معدودی از آثار تحقیقی برای ارزیابی عمق و کیفیت علمی تحقیقات موجب می‌شود که اعضای هیئت علمی به جای داشتن دغدغه افزایش تعداد آثار، توجه خود را به کیفیت تحقیقات و آثار ارائه شده متمرکز کنند. البته همانطور که پیشتر اشاره شد، تمرکز بر کیفیت به معنای ارائه آثاری نیست که لزوماً قابل انتشار در مجلات تخصصی باشند. شاخص کیفیت را می‌توان میزان گره‌گشایی از دغدغه‌های جامعه دانست که ملاک این امر نیز داوری دقیق آثاری است که برای بررسی کیفی برگزیده می‌شوند. رئوس موارد مورد توجه در معیارهای پژوهشی گروه دو عبارت‌اند از:
- مشارکت در وضع سیاست‌های تحقیقی؛
 - ایفای نقش در پیشبرد و ایجاد تحول در رشته علمی؛
 - اهمیت مجلات و ناشرانی که آثار در آن منتشر می‌شوند؛
 - مشارکت در برنامه‌های تحقیقی با هدف انتقال فن‌آوری؛
 - ارائه محصولات تحقیقی در شکل‌های غیر مرسوم؛
 - ارائه خدمات اجتماعی که ارزش تحقیقاتی داشته باشند؛
 - میزان عمق و کیفیت علمی تحقیقی که معمولاً بر اساس ارزیابی کیفی یک یا چند کار برگزیده تعیین می‌شود.

جدول ۵- معیارهای پژوهشی دانشگاه‌های ایران و ترکیه

ردیف	معیار	ایران	ترکیه
۱-۷	انتشار مقاله علمی- پژوهشی نمایه شده و بدون نمایه	✓	✓
۲-۷	انتشار مقاله علمی مروری	✓	✓
۳-۷	انتشار مقاله علمی ترویجی و نقد چاپ شده	✓	✓
۴-۷	انتشار مقاله کامل در مجموعه مقاله های همایش ها	✓	✓
۵-۷	انتشار خلاصه مقاله در مجموعه مقاله های همایش	✓	✓
۶-۷	ترجمه کتاب	✓	✓
۷-۷	تألیف کتاب علمی یا فنی یا کتاب درسی	✓	✓
۸-۷	ویرایش علمی کتاب	✓	✓
۹-۷	ثبت اختراع یا اکتشاف در داخل یا خارج	✓	✓
۱۰-۷	ارائه اثر بدیع و ارزنده هنری	✓	✓
۱۱-۷	ارائه گزارش های علمی و مدیریت طرح های پژوهشی و فناوری	✓	✓
۱۲-۷	ارائه اثر علمی، فنی، ادبی و هنری در جشنواره ها	✓	✓
۱۳-۷	تولید دانش فنی، تبدیل نمونه آزمایشگاهی به نمونه صنعتی و تبدیل تولید کارگاهی به تجاری	✓	✓
۱۴-۷	ارزیابی و نظارت طرح های پژوهشی و فناوری قبل از اجرا و در حین آن	✓	✓
۱۵-۷	تجدید چاپ کتاب تألیفی یا تصنیفی	✓	✓
۱۶-۷	ویرایش علمی نشریه علمی- پژوهشی	✓	✓
۱۷-۷	تصحیح انتقادی کتاب معتبر	✓	✓
۱۸-۷	راهنمایی و مشاوره پایان نامه و رساله	✓	✓
۱۹-۷	نقد نظرها و نوآوری های دانشمندان	✓	✓
۲۰-۷	ارائه نظریه جدید	✓	✓
۲۱-۷	انتشار مقاله پژوهشی در دائرة المعارف	✓	✓
۲۲-۷	انتشار ترجمه ای از مقاله یا فصلی از یک کتاب	✓	✓
۲۳-۷	انتشار مقاله در مجلات بدون داوری	✓	✓
۲۴-۷	انتشار یادداشت فنی	✓	✓
۲۵-۷	انتشار نامه به سردبیر در مجلات تخصصی	✓	✓
۲۶-۷	انتشار بررسی کتاب در مجلات تخصصی	✓	✓
۲۷-۷	انتشار فصلی از کتاب های ویراستاری شده	✓	✓
۲۸-۷	انتشار مطالب غیر تحقیقی	✓	✓
۲۹-۷	ارائه شفاهی مقاله در کنفرانس معتبر	✓	✓
۳۰-۷	ارائه پوستر در کنفرانس ها	✓	✓
۳۱-۷	ویراستاری مجموعه مقالات کنفرانس	✓	✓
۳۲-۷	ویراستاری شماره ویژه مجلات تخصصی	✓	✓
۳۳-۷	مورد استناد قرار گرفتن توسط دیگر نویسندگان	✓	✓
۳۴-۷	دریافت بودجه تحقیقاتی یا کمک مالی تحقیقاتی از خارج از دانشگاه	✓	✓
۳۵-۷	مشارکت در طرح های اجرا شده توسط گروه آموزشی (غیر از پایان نامه ها)	✓	✓
۳۶-۷	سردبیری مجلات تخصصی	✓	✓
۳۷-۷	عضویت در هیئت تحریریه مجلات تخصصی	✓	✓
۳۸-۷	داوری مجلات تخصصی	✓	✓
۳۹-۷	عضویت در گروه های ارزیابی یا داوری جوایز	✓	✓
۴۰-۷	داوری مقالات، طرح ها و یا کتاب ها	✓	✓
۴۱-۷	مشارکت در طرح هایی که بر اساس آنها مقالاتی توسط دیگران منتشر شود	✓	✓
۴۲-۷	انتشار طرح (به اجرا در نیامده) در مجلات	✓	✓
۴۳-۷	انتشار گزارش های تخصصی برای سازمان های بین المللی	✓	✓
۴۴-۷	ارائه مشاوره علمی به سازمان ها	✓	✓
۴۵-۷	توانایی ارائه سمیناری به زبان انگلیسی یا سطح زبانی قابل قبول	✓	✓
۴۶-۷	انجام مطالعات یا تحقیقات علمی در مؤسسات شناخته شده بین المللی خارج از کشور	✓	✓

۳-۳ معیارهای خدماتی

معدودی توجه دارد؛ از این نظر که زمینه مشارکت اعضای هیئت علمی در فعالیت های بین المللی و همچنین، همکاری آنان با سازمان های خصوصی را مد نظر قرار می دهد، ممکن است برای طراحان آیین نامه ارتقای کشورمان قابل توجه باشد.

معیارهای خدماتی مطروح شده در آیین نامه از تفصیل بیشتری نسبت به معیارهای آموزشی و پژوهشی برخوردار است. معیارهای خدماتی نظام ارتقا در دانشگاه های ترکیه (جدول ۶) که در مقایسه با آیین نامه به موارد بسیار

جدول ۶- معیارهای خدماتی دانشگاه های ایران و ترکیه

ردیف	معیار	ایران	ترکیه
	معیار		
۱-۱۰	ارائه خدمات اجرایی در سطوح مختلف دانشگاه	✓	✓
۲-۱۰	عضویت در هیئت مدیره انجمن های علمی رسمی	✓	✓
۳-۱۰	ریاست انجمن های علمی رسمی	✓	✓
۴-۱۰	احراز مسئولیت در نهادها و سازمان های ملی	✓	
۵-۱۰	ترجمه کتاب	✓	
۶-۱۰	ترجمه کامل مقاله علمی	✓	
۷-۱۰	تهیه، تدوین و تولید متن درس برای ارائه به شیوه مجازی	✓	
۸-۱۰	تدوین کتاب (گردآوری)	✓	
۹-۱۰	تدوین مجموعه مقالات	✓	
۱۰-۱۰	برپایی و مدیریت نمایشگاه های پژوهشی، فناوری و هنری	✓	
۱۱-۱۰	طراحی و راه اندازی آزمایشگاه	✓	
۱۲-۱۰	طراحی و راه اندازی واحد پژوهشی	✓	
۱۳-۱۰	طراحی و راه اندازی کتابخانه تخصصی	✓	
۱۴-۱۰	طراحی و راه اندازی شبکه تخصصی رایانه ای	✓	
۱۵-۱۰	طراحی و راه اندازی کارگاه یا واحدهای نیمه صنعتی	✓	
۱۶-۱۰	طراحی و راه اندازی بخش درمانی یا بالینی جدید	✓	
۱۷-۱۰	طراحی و راه اندازی کارگاه های آموزشی و پژوهشی	✓	
۱۸-۱۰	طراحی و راه اندازی اردوهای علمی- فرهنگی و دانشجویی	✓	
۱۹-۱۰	ارائه مشاوره دانشجویی، فناوری و فرهنگی	✓	
۲۰-۱۰	داوری مقاله	✓	
۲۱-۱۰	مشارکت مؤثر در برنامه های کار آفرینی	✓	
۲۲-۱۰	عضویت در هیئت تحریریه مجله های علمی	✓	
۲۳-۱۰	سر دبیری مجله های علمی	✓	
۲۴-۱۰	ریاست قطب های علمی رسمی	✓	
۲۵-۱۰	تدریس و شرکت در کارگاه های آموزشی	✓	
۲۶-۱۰	همکاری در قوای سه گانه	✓	
۲۷-۱۰	دانستن زبان خارجی دوم و سوم	✓	
۲۸-۱۰	طراحی سوالات آزمون سراسری، آزمون کارشناسی ارشد و المپیادها	✓	
۲۹-۱۰	همکاری در ایجاد شرکت های دانشگاهی، مراکز و شبکه های علمی، تحقیقاتی و فناوری، کانون های تفکر یا ایجاد هماهنگی و کمک برای انسجام نظام تحقیقاتی کشور	✓	
۳۰-۱۰	همکاری در فعالیت های علمی میدانی برای اکتشاف	✓	
۳۱-۱۰	همکاری در تدوین برنامه های جدید آموزشی و پژوهشی با تأکید بر رشته های میان رشته ای	✓	
۳۲-۱۰	احراز مسئولیت در سازمان های بین المللی	✓	
۳۳-۱۰	سازماندهی کنفرانس معتبر	✓	
۳۴-۱۰	ارائه خدمات به سازمان های خصوصی	✓	

- معرفی زمینه های علمی به جامعه و ایفای نقش در مسائل جامعه در حیطه علمی مربوط؛
- مشارکت و ابتکار عمل در فعالیت های حرفه ای در جامعه؛
- کمک به ایجاد دوره های آموزشی در زمینه های خاص برای عموم؛
- ایفای نقش در ارتقای کیفیت زندگی اجتماعی؛
- ایفای نقش در برنامه های مرتبط با ارتقای امنیت یا حفظ محیط زیست؛
- ابتکار عمل در فرآیندهای ایجاد تحول در سطوح مختلف دانشگاه؛
- ابتکار و نوآوری در فرآیندهای اجرایی و مدیریتی؛
- استفاده از روش ها و رهیافت های جدید علمی و تحقیقی برای حل مسائل و مشکلات حرفه ای؛
- انجام فعالیت های مربوط به گروه های محروم اجتماعی.

این معیارها نشانگر آن اند که نگرش نظام ارتقای دانشگاه های کشورهای این گروه به خدمات اساساً این است که علم و تحقیق برآمده از دانشگاه از طرق گوناگون و به شکل های مختلف باید در همه زوایای زندگی اجتماعی راه پیدا کند. شاید بتوان این دسته از معیارها را این گونه تعبیر کرد که تمام فرآیندهای آموزشی و پژوهشی دانشگاه باید نهایتاً در خدمت متن جامعه قرار گیرد که این امر توجه خاص سیاست گذاران آیین نامه ارتقای کشورمان را می طلبد. اگرچه آیین نامه نیز به طور کلی رویکرد خدمت به جامعه را مد نظر قرار داده است، با این حال می توان امیدوار بود که با توجه خاص به چنین رویکرد هایی فعالیت های اعضای هیئت علمی بیش از پیش از نوع فعالیت های دانشگاهی صرف و بریده از جامعه دور شود و جریان علمی، آموزشی و تحقیقاتی جاری در دانشگاه به معنای واقعی در خدمت جامعه قرار گیرد.

۴- بحث

آنچه توجه ویژه برنامه ریزان را می طلبد، این است که معیارها و رویکردهای جدید نباید به سادگی قربانی مقوله "سنجش پذیری" شوند. شاید یکی از نخستین زمینه های ایجاد تحول اساسی در آیین نامه، تغییر نگرش سیاست گذاران در این زمینه باشد که ارتقا عبارت از جریانی ساده نیست که مجموعه ای از معیارهای سنجش پذیر را در کنار هم قرار دهد، بلکه به ارتقا باید به مثابه فرایندی کاملاً کیفی نگریست به دست گروه های کاملاً تخصصی و طی مراحل بسیار پیچیده و کیفی انجام می شود. با چنین رویکردی، سنجش های عددی تنها جزء بسیار کوچکی از فرایند ارتقا است که در خدمت اهداف کیفی ارزیابی فعالیت های اعضای هیئت علمی قرار می گیرد. چنین نگرشی شالوده هدفمند بودن نظام ارتقا و از ضروریات جلوگیری از تبدیل شدن ارتقا به جریانی صرفاً اداری و اجرایی است.

نکته ظریف دیگری که در اقتباس این معیارها برای ایجاد تحول در آیین نامه ارتقای اعضای هیئت علمی کشورمان وجود دارد، این است که اقتباس از نظام های ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه های مورد بررسی در این

معیارهای خدماتی نظام ارتقای دانشگاه های کشورهای گروه یک با توجه به گسترده تر بودن نسبت به معیارهای خدماتی آیین نامه، نکات تأملی را دربر می گیرد. موارد برجسته منعکس شده در این معیارها شامل موارد زیر است:

- کمک به ارتقای کارآمدی گروه آموزشی از نظر توانمندی های اعضای هیئت علمی؛
- ایفای نقش در تسهیل و ارتقای فعالیت ها و کارکردهای دانشگاه جدای از ایفای مسئولیت های اجرایی؛
- ارائه خدمات علمی و حرفه ای به عموم از طرق مختلف برای ارتقای سطح زندگی اجتماعی؛
- ایفای نقش در برنامه ریزی های کلان آموزش عالی؛
- سهمین شدن در وضع سیاست های ملی یا بین المللی؛
- رعایت اخلاق حرفه ای.

کمک به ارتقای کیفی فعالیت های گروه آموزشی و به طور کلی فعالیت های دانشگاه یکی از این نکات است. لحاظ کردن معیارهایی در این زمینه در مجموعه معیارهای خدماتی آیین نامه، اعضای هیئت علمی را به این امر توجه خواهد داد که دادن خدمات در سطح دانشگاه را فراتر از مسئولیت های اداری و اجرایی ببینند و خدمات خود را به ارتقای کیفی و واقعی کارکردهای دانشگاه در جهت رسالت علمی، آموزشی و فرهنگی آن معطوف کنند. افزون بر این، نقش آفرینی در سیاست ها و برنامه های کلان در سطح ملی و بین المللی را نیز می توان در وضع معیارهای خدماتی ارتقا مدنظر قرار داد.

نکته قابل توجه دیگری که در معیارهای خدماتی نظام ارتقای دانشگاه های کشورهای گروه یک به چشم می خورد، این است که تعدادی از این معیارها به گونه ای وضع شده اند که اساتید را به این سو سوق دهند که توانایی ها و دانش علمی و تحقیقی خود را به صورت های گوناگون در اختیار متن جامعه قرار دهند، هر چند از طریق فعالیت هایی که به ظاهر جنبه دانشگاهی و علمی نداشته باشند. در صورت تحقق این امر، به واقع یکی از اهداف اصلی پژوهش، یعنی ارتقای سطح زندگی اجتماعی مردم و ایفای نقش در جهت تعالی جامعه، محقق خواهد شد. از این رو، توجه سیاست گذاران به این امر و لحاظ کردن معیارهایی در این زمینه، از اهمیت بسیار بالایی برخوردار خواهد بود.

معیارهای خدماتی نظام ارتقای دانشگاه های کشورهای گروه دو که از نظر تعداد تقریباً با معیارهای خدماتی دانشگاه های کشورهای گروه یک برابرند، در نگاه نخست از نظر موضوعی و محتوایی نیز یکسان به نظر می رسند. با این همه، نگاه کاملاً کیفی به موضوع خدمات و توجه خاص به اثرگذاری خدمات اعضای هیئت علمی در متن تمام اجزای جامعه دو ویژگی بسیار مهم معیارهای خدماتی نظام ارتقای دانشگاه های کشورهای گروه دو است. اهم موارد مورد نظر در این معیارها شامل نکات زیر است:

- انجام رضایت بخش مسئولیت ها؛

جامعه‌شناسی آموزش عالی کشور می‌توانند نظام ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها و مراکز آموزشی و پژوهشی کشور را به گونه‌ای طراحی و تدوین کنند که فراهم‌کننده زمینه ارتقای همه‌جانبه آموزشی، علمی و تحقیقاتی کشور باشد. همچنین، توجه به این نکته نیز ضروری است که با هر چند معیارهای مورد استناد دانشگاه‌های مورد بررسی حاوی مطالب و دیدگاه‌های بالقوه غنی برای سیاست‌گذاران آموزش عالی کشورمان است، اقتباس مستقیم همه این معیارها نه تنها مطلوب نیست، بلکه ممکن است ما را از اهداف بلند و فلسفه وجودی نظام ارتقا دور کند.

۵-۱ آموزش

به نظر می‌رسد معیارهای پیشنهادی آیین‌نامه برای ارزیابی فعالیت‌های آموزشی اعضای هیئت علمی در قیاس با نظام‌های کشورهای مورد مطالعه ضعف چشمگیری دارد. ارزیابی کیفیت تدریس استادان تنها بر اساس نظرخواهی از دانشجویان مسئله‌ای است که می‌توان توجه سیاست‌گذاران نظام ارتقا را به آن جلب کرد. با وجود اهمیت نظر دانشجویان درباره کیفیت تدریس استاد که در معیارهای ارتقای کلیه دانشگاه‌های مورد بررسی لحاظ شده است، به نظر نمی‌رسد که ارزیابی موضوعی با این اهمیت صرفاً با تکیه بر یک معیار، جامعیت کافی داشته باشد. بر این اساس، توجه به معیارهای زیر که برگرفته از معیارهای آموزشی نظام ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌های کشورهای مورد بررسی است، برای درج در آیین‌نامه به سیاست‌گذاران نظام ارتقای آموزش عالی پیشنهاد می‌شود. رویکردی که در پس این معیارها قرار دارد، عبارت است از این که آموزش برای برقراری تعامل بین افراد و برای تربیت نیروهایی است که در خدمت اهداف جامعه قرار گیرند. در همین زمینه، آیین‌نامه به جای این که اعضای هیئت علمی را به سمت رعایت روندهای اداری از پیش تعیین شده و سنجش پذیر هدایت کند، باید آنها را به این سو سوق دهد که به هر طریق ممکن با تکیه بر خلاقیت‌های خود و با توجه به شرایط موجود، شاگرد پروری، نوآوری و پویایی را سرلوحه کار خود قرار دهند. این معیارها که در واقع نشانگر عملکردهای مورد انتظار از اعضای هیئت علمی اند، با اختصاص ارزش عددی متناسب و در قالب فرایندهای ارزیابی منسجم، می‌توانند سنجه‌های مورد استفاده در نظام ارتقای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌های کشورمان را در حیطه فعالیت‌های آموزشی شکل دهند:

- تلاش برای فراهم آوردن زمینه‌های لازم به منظور ایجاد ابتکار عمل و نوآوری در آموزش؛
- گسترش و تثبیت روحیه مشارکت و همکاری در کار جمعی؛
- تقویت استقلال فکری و قدرت استدلال دانشجویان؛
- نگاه به فعالیت‌های تحقیقی از منظر معلمی و نه صرفاً از جنبه پژوهش منفک از آموزش؛
- روزآمد کردن روش و محتوای تدریس و مبتنی بودن آموزش بر پژوهش؛
- استفاده از یافته‌های نوین تحقیقاتی و بازنگری مستمر برنامه‌ها و

مطالعه حتی در حد نگرش و رویکرد نیز باید با تأمل انجام شود. اگرچه رویکرد دانشگاه‌های مورد بررسی به ویژه دانشگاه‌های کشورهای صنعتی در زمینه فعالیت‌های آموزشی و شاگرد پروری، تمرکز بر دغدغه‌های جامعه در پژوهش‌ها و ارائه خدمات به متن جامعه حاوی نکات ارزنده‌ای برای سیاست‌گذاران است، با این همه باید به این نکته ظریف و بسیار اساسی و مهم نیز توجه داشت که این نگرش‌ها در فضای ارزشی جوامع مختلف نمودهای متفاوتی می‌یابد [۱۰]. از این رو، با این باور که اصولاً علم و پژوهش، علی‌رغم بسیاری از ادعاهای رایج، به هیچ روی بی‌طرف و جهان‌شمول نیست، باید به این امر توجه خاصی مبذول کرد که اقتباس این رویکردها برای تدوین آیین‌نامه جدید باید بر پایه فضای ارزشی جامعه صورت پذیرد.

لازمه بازنگری در نظام ارتقای اعضای هیئت علمی به گونه‌ای که به معانی واقعی باعث ارتقای همه‌جانبه جامعه و حرکت به سوی اهداف متعالی باشد، نیازمند بازبینی بنیادین در رویکردها و نگاه‌های رایج به آموزش، علم و فناوری و به طور کلی، نسبت به جامعه و انسان است. به دست دادن جزئیات رویکردی متفاوت فراتر از بحث حاضر است؛ اما به هر روی در این بخش به نگاهی کاملاً متفاوت اشاره گذارایی می‌شود که می‌توان آن را نمونه‌ای از پرداختن به هسته و عمق ارزیابی فعالیت‌های انسانی به شمار آورد. منیر فاشه [۱۱]، محقق مسیحی فلسطینی، حدیثی از امام علی (ع) درباره ارزش انسان را بزرگ‌ترین یافته زندگانی خود می‌داند: «قیمه کل امرئ ما یحسبه». از نگاه فاشه، به جای تکیه بر مفاهیم از پیش تعریف شده می‌توان بر اساس این حدیث، «حسن کار هر کس را، بر اساس معانی پنج‌گانه حسن، معیار ارزش آن کار قرار داد. این معانی پنج‌گانه عبارت‌اند از: اتقان و دقت که نیازمند دانش، مهارت و انسجام فکری است؛ زیبایی و لطافت که نیازمند حساسیت بسیار است؛ آسیب‌نا بودن برای خود، دیگران و محیط که نیازمند پابندی اخلاقی است؛ جوشیدن از وجود خود فرد که نیازمند ارزشمند دانستن تجربیات خود است؛ و محترم داشتن دیگران و عقاید آنان که نیازمند عزت و فروتنی توأم است. طبعاً اتخاذ چنین نگاهی بسیار پیچیده‌تر و سنگین‌تر از تدوین مجموعه‌ای از معیارهای رایج و پذیرفته شده است. با این همه، غنا و عمق چنین نگاهی، منبع بسیار ارزشمندی برای رویارویی با چالش‌هایی است که در بازنگری بنیادین دیدگاه‌های مسلط در آموزش عالی، علوم، تحقیقات و فناوری پیش روست.

۵- نتیجه‌گیری

بررسی نظام ارتقای اعضای هیئت علمی در دانشگاه‌های کشورهای جهان، تحلیل دقیق مبانی سیاست‌های اتخاذ شده در این نظام‌ها و مقایسه آن با نظام ارتقای پیشنهادی اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها و مراکز آموزشی و پژوهشی کشورمان، با فراهم آوردن امکان آشنایی سیاست‌گذاران علمی کشور با دیدگاه‌های برنامه‌ریزان علمی و تحقیقاتی این کشورها، تأمین‌کننده بسترهای لازم در تدوین نظام ارتقای جامع برای دانشگاه‌های کشورمان است. سیاست‌گذاران علمی کشور با بهره‌مندی از یافته‌های این گونه مطالعات و با توجه به شرایط فرهنگی اجتماعی و مسائل مربوط به

مطالب آموزشی مورد استفاده؛

• آشنایی با اصول آموزش و یادگیری؛

• تحقیق و ارائه آثاری درباره آموزش و یادگیری مباحث علمی در حیطه

تخصصی مربوط؛

• خودارزیابی و تلاش برای ارتقای فعالیت های آموزشی خود؛

• استفاده مؤثر از روش ها و ابزارهای ارزشیابی؛

• ایفای نقش در تدوین سیاست ها و برنامه های آموزشی در سطوح

مختلف دانشگاهی، محلی و ملی؛

• راهنمایی های مسئولانه و دلسوزانه در زمینه های علمی و اجرایی

تحقیقات دانشجویان؛

• در نظر داشتن دانشجویان و فعالیت های یادگیری آنها به عنوان محور

فعالیت های آموزشی؛

• استفاده از فرصت های فراهم شده توسط فناوری های جدید در

خدمت اهداف آموزشی؛

• تولید مواد آموزشی تأثیر گذار در بهبود و ایجاد تحول در آموزش؛

• انجام فعالیت های آموزشی با اثربخشی فراتر از سطح دانشگاه.

۲-۵ پژوهش

بر اساس بررسی معیارهای مورد توجه دانشگاه های کشورهای مورد

مطالعه، چند نکته ای برای سیاستگذاران آیین نامه ارتقا قابل تأمل است که

می توان آنها را معیارهای مکمل در آیین نامه در نظر گرفت. آیین نامه باید

اعضای هیئت علمی را به سویی سوق دهد که در پژوهش ها و کندوکاوهای

علمی خود به دردهای جامعه بپردازند، صرف نظر از اینکه این جهت گیری

هدفمند به چاپ و انتشار مقالات و کتاب ها یا حضور در مجامع علمی بین

المللی بینجامد، یا این که به محصولی قابل عرضه با معیارهای محافل

دانشگاهی تبدیل نشود. بدیهی است این معیارها نیز که مانند معیارهای

آموزشی نشانگر عملکردهای پژوهشی مورد انتظار از اعضای هیئت

علمی اند، با اختصاص ارزش عددی و با تدوین فرایندهای ارزیابی مشخص،

می توانند سنجه های مورد استفاده در نظام ارتقای اعضای هیئت علمی

دانشگاه های کشورمان را در حیطه فعالیت های پژوهشی شکل دهند. در نگاه

نخست، معیارهای آیین نامه بسیار نزدیک به مجموعه معیارهایی است که در

زمینه پژوهش از این مطالعه به دست آمده است. با این همه، نکته قابل تأمل در

باره این معیارها رویکرد کلی آنهاست که عمدتاً معطوف به مسائل و

دغدغه های برآمده از نیازها و دیدگاه های جوامعی است که این دانشگاه ها

در آنها واقع شده اند و نه صرفاً معطوف به نگارش آثار تحقیقی؛

• دریافت بودجه های تحقیقی از خارج از دانشگاه؛

• پیگیری دغدغه علمی خاصی در قالب خط سیر پژوهشی مشخص؛

• انجام فعالیت های ارتقای شخصی در زمینه های پژوهشی؛

• همکاری های تحقیقاتی با دیگر اعضای هیئت علمی؛

• توجه به رعایت جنبه های اخلاقی تحقیق؛

• در نظر گرفتن ایجاد تحول و پیشبرد رشته علمی؛

• مشارکت در وضع سیاست های تحقیقی؛

• ارائه آثار پژوهشی شفاهی؛

• مورد استناد قرار گرفتن توسط دیگر محققان؛

• توجه به ارتقای کیفیت تحقیقات و آثار ارائه شده با هدف گره گشایی از

دغدغه های جامعه.

۳-۵ خدمات

برخی از معیارهای خدماتی نظام ارتقای در دانشگاه های کشورهای

مطالعه شده که می تواند مورد توجه سیاست گذاران قرار گیرد، به شرح زیر

ارائه می شود. در نظر گرفتن این معیارها سبب تقویت این دیدگاه خواهد شد

که همه فرآیندهای آموزشی و پژوهشی دانشگاه باید نهایتاً در خدمت متن

جامعه قرار گیرد. معیارهای زیر که برگرفته از معیارهای آموزشی نظام ارتقای

اعضای هیئت علمی دانشگاه های کشورهای مورد بررسی است، به عنوان

نشانگر عملکردهای مورد انتظار از اعضای هیئت علمی در زمینه های

خدماتی برای درج در آیین نامه به سیاست گذاران نظام ارتقای آموزش عالی

پیشنهاد می شود. این معیارها نیز مانند معیارهای آموزشی و پژوهشی با

اختصاص ارزش عددی متناسب و با پیش بینی فرایندهای ارزیابی لازم، در

قالب سنجه های مورد استفاده در نظام ارتقای اعضای هیئت علمی

دانشگاه های کشورمان در حیطه فعالیت های خدماتی قابل تدوین اند:

• استفاده از توانایی ها و دانش علمی و تحقیقی اساتید در جامعه؛

• معرفی حیطه های علمی به جامعه و ایفای نقش در مسائل اجتماعی در

حوزه علمی مربوط؛

• ایجاد تحول و نوآوری در زمینه های تخصصی مربوط در جامعه؛

• مشارکت و ابتکار عمل در فعالیت های حرفه ای در سطح جامعه؛

• کمک به ایجاد دوره های آموزشی در زمینه های خاص برای عموم؛

• ایفای نقش در ارتقای کیفیت زندگی اجتماعی؛

• استفاده از روش ها و رهیافت های جدید علمی و تحقیقی برای حل

مسائل و مشکلات حرفه ای؛

• انجام فعالیت های مربوط به گروه های اجتماعی؛

• مشارکت در فعالیت های علمی بین المللی؛

• همکاری علمی با سازمان های خصوصی؛

• کمک به ارتقای کیفی فعالیت های گروه آموزشی و به طور کلی

فعالیت های دانشگاه؛

• نقش آفرینی در تدوین سیاست ها و برنامه های کلان در سطح ملی و

بین المللی.

• توجه به نوع و کیفیت انجام مسئولیت های اجرایی و اثربخشی این

مسئولیت ها از نظر کارآمدی.

مراجع

- [1] "Task Force on Promotion Criteria and Procedures", American University of Beirut, Available online at <http://www.lb.aub.edu.lb/~webprov/ptf/preface.htm>, 2002.
- [2] Shen, J. "Unity and diversity of promotion criteria in US schools, colleges and departments of education", *International Review of Education*, 44(1) , 1998.
- [3] Park, B. and Riggs, R. "Tenure and promotion: A study of practices by institutional type", *Journal of Academic Librarianship*, 19(2) , 1993.
- [4] Beasley, B. W., Simon, S. D., and Wright. S. M. "A time to be promoted: The prospective study of promotion in academia", *Journal of General Internal Medicine*, 21(2) , 2006.
- [5] Todd, Z., Madill, A., Shaw, N., and Bown, N. "Faculty Members' Perceptions of How Academic Work is Evaluated: Similarities and Differences by Gender", *Sex Roles*, 59(June) , 2008.
- [۶] قارون، م. "تحلیلی بر تحولات نظام پرداخت حقوق و مزایای اعضای هیئت علمی"، فصلنامه پژوهش و برنامه‌ریزی در آموزش عالی، دوره دوم، شماره ۷ و ۸، ۱۳۷۳.
- [۷] پیشوا، ر. "بررسی وضعیت حقوق و مزایای اعضای هیئت علمی دانشگاه‌های ایران- مطالعه موردی دانشگاه مازندران در سالهای ۱۳۷۶-۱۳۶۲"، پایان نامه کارشناسی ارشد، پژوهشگاه اطلاعات و مدارک علمی ایران، ۱۳۷۶.
- [۸] آیین نامه ارتقای مرتبه اعضای هیئت علمی دانشگاهها و مؤسسه‌های آموزش عالی، پژوهشی و فناوری، وزرات علوم، تحقیقات و فناوری، آبان ۱۳۸۶.
- [9] Kaulisch, M. and Salerno, C. "Comparing academic career systems: The cases of Germany, England, and US", *The 30th annual ASHE conference, Philadelphia, USA*, 2005.
- [10] Doostdar, H. M. and Mirhosseini, S. A. "The core and cover of quality in higher education", *International Journal of Information Science and Technology*, forthcoming.
- [11] Fasheh, M. "Building on What is Beautiful, Inspiring, Healthy and Abundant", Available online at www.almoultaqa.com/aljami3ah.com/intro.aspx, 2006 .